

Iacob Negruzzi

Jurnal

Traducere din limba germană de Horst Fassel

Note de Dan Mănuță și Horst Fassel

Prefață de Dan Mănuță

Ediție necenzurată

Editura Muzeelor Literare
Iași – 2014

[Introducere]

Am fost adesea în viață într-o stare explicabilă pentru mine, de vreme ce eu am simțit-o, și care a ajuns să mi se pară firească prin repetiție. Deoarece nu sunt în stare să o descriu, îmi este imposibil să o explic altcuiva. Dacă mă aflu în această stare, aș vrea..., da, ce aș vrea de fapt? Nici eu nu știu. Simt un gol în mine, o lipsă de ceva nedefinit. Simt o pornire spre ceva, dar nu știu spre ce. De cele mai multe ori sunt nemulțumit de mine însumi, cu tot ce văd sau percep cu simțurile mele, cu tot ce mă înconjoară în viața zilnică, în afară de acest cerc, conceput de observațiile senzoriale în asemenea momente. Dacă sunt în acea stare, sunt de regulă singur, ori în camera mea, ori la o plimbare, sau, ceea ce se întâmplă rar, într-un grup numeros cu oameni necunoscuți, cum ar fi la teatru, la concert. Dacă sunt în camera mea, alerg de colo până colo, sau stau întins amețit pe sofa, dar rareori fumez în acest timp. Dacă sunt la o plimbare, nu țin cont de ceea ce se petrece în jurul meu, sau de locul în care mă aflu și astfel se întâmplă să mă ciocnesc de oameni, sau să mă lovesc de vreun copac, sau de un stâlp. Dacă sunt într-o mulțime, uit, de regulă, că mă aflu între oameni și mă simt cumplit de singur. Îmi aduc aminte cum de curând, la un spectacol cu Don Juan, am trăit această

stare și, în timp ce se cânta, rămăsesem cu ochii ținți spre un punct oarecare. Astfel am rămas și după ce cortina căzuse de mult. Stăteam cu capul puțin aplecat pe spate. Abia după ce muzica a reînceput m-am trezit din această stare și am constatat cum cei din jurul meu se uită ciudat la mine. O, sigur că în aceste momente fantezia îmi joacă o festă și atunci mă gândesc în primul rând la trecut sau la viitor. Mii de fapte decisive din viața mea trecută dau la o parte mii de planuri de viitor nemaipomenite, iar, pe de altă parte, idei absolut ne semnificative în raport cu viitorul meu înlătură mii de întâmplări importante sau groaznice din viața mea de până acum. În multe cazuri ideile nu se anulează reciproc, ci rămân toate, iar altele noi se adaugă mereu. Acea stare se manifestă la mine în două feluri: pe de o parte, sunt stăpânit de ea, când capul meu parcă arde, pulsul se accelerează, pe scurt, mă apucă o febră fantastică. Pe de altă parte, pot rămâne și foarte calm, dar inima bate în mod perceptibil. Recitesc în acest moment rândurile scrise deja și, pentru că sunt nemulțumit cu descrierea, încetez să o mai fac. Oricum nu-mi iese așa cum trebuie. Numesc această stare Melancolie, dar nu știu dacă am dreptate. Deoarece în aceste stări repetate mi se nasc mii de planuri, mi-a și venit azi în minte să scriu, începând de acum, un jurnal despre viața mea. Am convenit cu mine însumi: dacă nu intervine ceva neașteptat, cum ar fi vreo boală, de care să mă ferească Dumnezeu, sau altceva, atunci scriu în fiecare zi sau la două sau trei zile seara, înainte de culcare, ce mi s-a întâmplat neobișnuit sau interesant în cursul zilei sau în cursul a două sau trei zile. Deoarece îmi pare foarte rău că n-am scris până acum un jurnal, voi nota în zilele când nu se întâmplă nimic mai intere-

sant, evenimente din trecut. Acest lucru voi face și atunci când este vorba de o Aniversaire o unei zile deosebite din viața mea. Scopul jurnalului este: 1. Să-mi deschid inima, pentru că nu am pe nimeni căruia să-i comunic asta decât mie însumi. 2. să am în anii care vor veni plăcerea și distracția acestei lecturi.

Pentru că am impresia că am spus tot ce trebuie în această introducere, voi începe acum și, dacă uneori nu va fi ceva de notat, voi relua cele petrecute mai demult.

JURNAL

duminică, 1 decembrie 1861¹

Încep cu o zi petrecută în mod obișnuit. Nimic important. Am scris azi o scrisoare lungă și plină de tristețe și afecțiune către cei de acasă. Am luat cina împreună cu Bosco², la „Knorr”. La biliard am pierdut 11 taleri. Sunt foarte obosit, deci nu voi mai scrie nimic și, după ce voi fuma o țigară și voi studia încă puțin la istorie, mă voi culca. Ora 11 fără un sfert.

luni, 2 decembrie 1861¹

De asemenea o zi destul de obișnuită. Azi n-am jucat biliard și aș dori să mă las de tot de acest joc. Și asta nu pentru că aș fi de părere că biliardul ar fi un joc periculos. Nu! Dar în primul rând e un joc și în al doilea rând îți răpește din timpul pe care altfel l-ai folosi mai bine, având și mai puține cheltuieli. După ce m-am plimbat cu Bosco la Moritzhof ne-am întors acasă. Am repetat câteva probleme juridice. Am mai cântat la flaut, am citit din *Păcatele tinereților*² și (pentru prima oară) m-am dus cu Bosco la „Kaisergarten”³, un local pe vechea Jakobsstrasse, unde am

mâncat o friptură de gâscă nu prea gustoasă și am ascultat muzică proastă. Azi am pus scrisoarea de ieri la cutie, după ce am mai adăugat un post-scriptum. E 11 și un sfert, încep să dau semne de oboseală, așadar, mă voi culca, după ce voi fuma o țigară. Nu mi-a făcut nicio plăcere că rândurile jurnalului meu de ieri au ajuns în mâinile lui Bosco. Voi căuta să le ascund mai bine de acum înainte.